

Koncessionen maatte gaa over paa dette Selskab. Hvorledes det altsaa vil gaa i Fremtiden; staaar uvist, men sikkert er det, at det er den eneste, hidtil foreliggende Vej, som antagelig kan føre til, at det virkelig bliver til noget, og at det i alt Fald vil være praktisk og hensigtsmæssigt for Kapitaler — ogsaa danske — som kunne tænkes at ville engagere sig i dette Foretagende, at gøre det med Benyttelse og paa Grundlag af disse Koncessioner, altsaa ved Overenskomst med Koncessionshaverinden. De vilde nemlig ellers komme til at bygge paa bar Bund og gaa glip af de Fordele, hun allerede har erhvervet lige over for det paagældende Grundstykke, idet disse Forpligtelser ikke vilde binde andre, som maatte sætte deres Lid til dette Foretagende, altsaa var spildt for dem som for Koncessionshaverne. I denne Retning tror jeg altsaa, at der er gjort, hvad der kan gøres fra Regeringens Side for at faa Udnyttningen begyndt — Der er et andet Punkt, hvor jeg til en vis Grad kan give det ærede Medlem Ret; det er nemlig Spørgsmaalet om Forsyningen. Koncessionen indeholder, som naturligt er, Ret til at udføre Kullene uden Grænser, og i Almindelighed vil der jo heller ikke være Rimelighed for at sætte nogen Grænse, lige saa lidt som der vilde være Rimelighed for at ramme ved Udførselsforbud en Tørvefabrikation i større Stil ved at sætte en Grænse, eller lige saa lidt som man vilde ramme Mejerier ved Udførselsforbud. Men jeg kan erkende, at der af Hensyn til Kuls særlige Beskaffenhed kan indtræde ejendommelige Kombinationer — jeg tænker paa Krigstilfælde eller saadant — hvor det kunde være vigtigt for Danmark, Færøerne indbefattede, at være sikret Forsyning derfra ved et Udførselsforbud. Sagen er jo, at det staaar Lovgivningsmagten ganske frit i saadanne ekstraordinære Tilfælde at ramme ogsaa dem, der udbytte Kullagene paa Færøerne, med Udførselsforbud, men jeg finder det rigtigt at tage under Overvejelse, om det ikke var hensigtsmæssigt ved den eventuelle Fornyelse af Koncessionen, hvorom der kan blive Tale, at indføre en Klausul i saa Henseende, for at Koncessionshaverne ikke bagefter skulle finde sig forurettede, hvis man under ekstraordinære Forhold maatte finde Anledning til at sikre den danske Nations Forsyning.

Et enkelt andet Punkt, der blev berørt, skal jeg samtidig komme ind paa, det angaar Rekrutternes Rejser ved Indkaldel-

sen og Hjemsendelsen. Det vedrører nemlig Udskrivningsvæsenet, altsaa mig. Krigsministeren omtalte det kun, for saa vidt det ikke vedrører Justitsministeriet, nemlig naar der er Tale om Orlov. Der kunde naturligvis fra Udskrivningsvæsenets Side ikke være det mindste til Hinder for at ordne Sagen saaledes, at deres Passer vare gældende som Fribilletter, i Stedet for at de nu faa Rejsepenge til at betale Rejsen med. Vanskeligheden vilde ikke komme fra Udskrivningsvæsenets Side, men fra Jernbanernes Side, med hvem Spørgsmaalet i øvrigt tidligere har været drøftet. Denne Ordning vilde nemlig for det første medføre større Besvær for Jernbanerne, idet Billettøren jo, selv om der maaske er mange til Stede, der kræve en hurtig Ekspedition, da skulde føre et dobbelt Regnskab. Men dernæst er der ogsaa et andet Hensyn, som ikke blot Jernbanevæsenet, men alle ere interesserede i, og det er det statistiske Spørgsmaal; det, at man lader Passet gælde som Fribillet, forrykker den klare Indsigt i, hvad Jernbanerne indbringe. Det er i alt Fald et Hensyn, som Jernbanevæsenet ikke uden Føje gør gældende, og naar vi altsaa fra Udskrivningsvæsenets Side møde en Vanskelighed der, har man fra Justitsministeriets Side ikke kunnet gøre andet end at lette Rejsepengenes Udbetaling saa meget som muligt, f. Eks. ved Forskud, som de faa ved Hjemrejsen, saaledes at de ikke behøve at gøre noget Udlæg.

Om et Par enkelte Punkter, som jeg tidligere har besvaret, er der senere faldet Ytringer, som jeg skal tillade mig at berøre ganske kort. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) fandt sig ikke tilfredsstillet ved min Omtale af hans Tanke om en stor, omfattende Lovsamling. Jeg mente egentlig blot dette, at Tanken kunde være god i sig selv, men at Tidspunktet til at sætte den i Værk ikke forelaa i Øjeblikket. Hvis Tanken gjaldt en rent historisk Samling, hvis Øjemedet ikke tilsigtede nogen praktisk Brug, kunde man naturligvis begynde paa den straks. Man møder saa kun den Hindring, at det er et stort og kostbart Foretagende, og at det altid maa bero paa Hensynet til de finansielle Krav, som i øvrigt stilles, naar det er passende at begynde paa det, om det er opportunt at begynde netop nu, og det vilde jeg mene, at det ikke var. Men det ærede Medlem vilde jo ogsaa og væsentlig tilsigte et praktisk Øjemed ved Samlingen, altsaa Benyttelsen af den aktuelt og til praktisk Brug, og tænkte sig netop